

pacto & Herodoti historia possit cani in forma poetica. Ipse enim non Naturam, sed Homerum consultit in sua poetica. Nam & qui vnus generis sunt, & ad vnus Reip. conditionem fortunamque dicendam spectant, faciunt vnitatem: similiter & qui tanquam exemplaria vnus virtutis, quamuis ex diuersis notionibus acceruntur, faciunt vnitatem. Vt in triumpho pudicitia omnes pudici, & in Dante, Hugo, Ciappetta per omnes insigniter liberales de liberalitate canit, &c. & per omnes auaros insignes auaritiam execratur.

De secunda, Epopeia, & de Actionis vnitae, & episodii.

ALia Epopeia non compilat actiones, & heroas, sed vnum tantum canit. Vbi poeta loquitur, & personas loquentes introducit, sicut Dialogus Platonis de Rep. & ipse est qui totam recitat historiam. Arist. reprehendit eos, qui vnitatem huic poemati dant ab vna persona, vt qui Theseidam, aut Heraclidam conscripserunt, & nunc qui Christeidam: & qui Scanderbec. Non enim est vera vnitatis, nisi vnus actionis. Vt cum Theseus ad inferos pro Proserpina descendit. Et cum Scanderbec Croiam contra Baiazet defendit. Et quidem verum dicit. Nam nec in compilatione omnia gesta canimus, sed maxima. Sic neque in hac Epopeia omnis actio vitæ Alexandri, aut Scanderbeci erit poematis materia. Possimus alias actiones tanquam episodias interficere, introducendo personam ex aliqua occasione ipsas narrentem, vt Æneas Didoni gesta apud Troiam. Actionem dicimus vnā, quæ habet principium, medium, & finem sibi correspondentia. correspondent autem quando alterum sine altero intelligi non potest, nec existere perfecta historia. Igitur ludi celebrati in sepulchro Archifes non sunt neque principium, neque medium, neque finis Æneados Virgilianæ: nec pars istarum partium: sine ipsis enim stat historia. Pars autem est historia Pallantis, & Euandri, quoniam